

1. Sygn. akt VIII Ka 593/18

a.a.WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Iwona Ostaszewska

przy udziale Prokuratora Marka Maliszewskiego oraz oskarżyciela publicznego z (...) Urzędu Celno-Skarbowego w B. Tomasz Grochockiego

po rozpoznaniu w dniu 06 grudnia 2018 roku

sprawy P. C. (1)

oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.;

na skutek apelacji wniesionych przez Naczelnika (...) Urzędu Celno-Skarbowego w B. oraz Prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 11 maja 2018 roku, sygnatura akt III K 281/18

Zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

P. C. (1) został oskarżony o to, że pełniąc funkcję Prezesa Zarządu w Spółce z o.o. (...)z siedzibą w K. i będąc z tego tytułu na podstawie przepisów prawa osoba upoważnioną i zobowiązaną do prowadzenia spraw gospodarczych tejże Spółki urządził w celach komercyjnych w okresie od dnia 1.03.2016 r. 8.04.2016 r. w lokalu (...)przy ul. (...) (...) w B. na urządzeniach o nazwie (...) o nr (...), (...), (...), do których Spółka posiadała prawo dysponowania jak właściciel, gry hazardowe o charakterze losowym, w których występują wygrane rzeczowe w postaci punktów pozwalające na prowadzenie nowych gier poprzez wykorzystanie wygranych punktów uzyskanych w poprzednich grach oraz możliwości zamiany zdobytych punktów na środki pieniężne i dokonania ich wypłaty bezpośrednio z automatu za pomocą urządzenia wypłacającego tzw. (...), wbrew przepisom art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, tj. czynu z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Sąd Rejonowy w Białymstoku III Wydział Karny w Białymstoku wyrokiem z dnia 11 maja 2018 r. wydanym w sprawie o sygn. akt III K 281/18 uniewinnił oskarżonego P. C. (2) od popełnienia zarzuczonego mu czynu (pkt I.); zwrócił interwenientowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. dowody rzeczowe zapisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami (...)na karcie 276 akt sprawy (pkt II.); stwierdził, iż koszty procesu ponosi Skarb Państwa (pkt III.) oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kwotę 1872 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt IV.)

Apelację od powyższego wyroku złożyli Naczelnik (...) Urzędu Celno-Skarbowego w B. oraz prokurator.

Naczelnik Urzędu Skarbowego zaskarżył ww. wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając orzeczeniu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 30 § 5 kks poprzez jego niezastosowanie prowadzące do braku orzeczenia przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zabezpieczonych w sprawie w postaci automatów do gry o nazwie (...) o nr (...), (...), (...), kluczy do nich jak również środków pieniężnych w nich ujawnionych;

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, poprzez dowolne a nie swobodne przyjęcie, iż z uwagi na fakt, że oskarżony dysponuje opinią z dnia 23.07.2013 r. nr (...) wydaną przez Instytut (...) w W., to w momencie zawarcia umowy na wstawienie automatów nie musi ubiegać się o uruchomienie punktu gier na automatach w rozumieniu ustawy o grach hazardowych, podczas gdy dysponowanie taką opinią z negatywnym wynikiem badań nie przesądza, że automaty o nazwie (...) o nr (...), (...), oraz (...), nie podlegają pod regulację ustawy o grach hazardowych;

3. błąd w ustaleniach faktycznych stanowiący konsekwencję obrazę przepisów postępowania, a przez to mający wpływ na treść wyroku, poprzez przyjęcie, iż oskarżonemu nie można przypisać odpowiedzialności za naruszenie dyspozycji czynu opisanego w art. 107 § 1 kks, albowiem nie miał on świadomości urządzania gier hazardowych, bowiem dysponował opinią techniczną z dnia 23.07.2013 r. nr (...) wydaną przez Instytut (...) w W., z której wynikało, iż oprogramowanie użyte w zabezpieczonych urządzeniach nie ma elementów losowości, podczas gdy:

- opinia ta nie stanowi o tym, czy zabezpieczone automaty nie mogły zostać uznane za automaty do gier w rozumieniu ustawy o grach hazardowych;
- uprawnienie dot. kwalifikacji gier, zgodnie z art. 2 ust. 6 tejże ustawy, przysługuje wyłącznie ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, a oskarżony nie występował o wydanie takiej decyzji.

Mając powyższe na względzie Naczelnik (...) Urzędu Celno-Skarbowego w B. wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator również zaskarżył powyższy wyrok w całości, co do winy na niekorzyść oskarżonego zarzucając powyższemu orzeczeniu:

- obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, że oskarżony dysponując opinią z dnia 23.07.2013 r. nr (...) wydaną przez Instytut (...) w W., w momencie zawarcia umowy na wstawienie automatów nie musiał ubiegać się o uruchomienie punktu gier na automatach w rozumieniu ustawy o grach hazardowych, gdyż nie można było zakładać, że z całą pewnością oferowane gry zawierały element losowości lub oskarżony miał tego świadomość bądź co najmniej się z tym godził, podczas gdy dysponowanie taką opinią z negatywnym wynikiem badań nie przesądzało, że automaty o nazwie (...) o nr (...), (...), (...) nie podlegają pod regulację ustawy o grach hazardowych, a materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jednoznacznie wskazuje, że oskarżony przed rozpoczęciem działalności nie występował do Ministra Finansów w trybie art. 2 ust. 6 o rozstrzygnięcie w drodze decyzji czy dana gra jest grą losową czy grą na automacie w rozumieniu tej ustawy;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia poprzez wysnucie błędnego wniosku na podstawie poczynionych ustaleń, że oskarżony P. C. (1) będąc w posiadaniu opinii technicznej nie musiał ubiegać się o uruchomienie lokalu (...) w B., jako punktu do gier na automatach w rozumieniu ustawy o grach hazardowych oraz niesłusznym uznaniu niekompletności opinii biegłych (...) w B., co doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego, jakkolwiek z ustalonych przez Sąd okoliczności działania tego oskarżonego należało wysnuć wniosek, że co najmniej przewidywał i godził się będąc osobą upoważnioną i zobowiązaną do prowadzenia spraw gospodarczych na urządzenie gier hazardowych o charakterze losowym w lokalu (...) w B. wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych;

- obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 366 § 1 kpk poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy wskutek niepełnego wykorzystania przeprowadzonego dowodu z opinii biegłych (...)w B., zaniechanie powołania kolejnych biegłych, mimo, że chodziło o okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i wymagające wiadomości specjalnych, a na sądzie ciążył obowiązek dążenia do prawdy.

W związku z powyższym wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje są zasadne o tyle, o ile doprowadziły do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania.

Powodem takiego rozstrzygnięcia jest podzielenie argumentacji zaprezentowanej w obu apelacjach wskazującej na poczynienie przez Sąd I Instancji błędnych ustaleń faktycznych polegających w szczególności na przyjęciu, że oskarżonemu nie można przypisać odpowiedzialności za naruszenie dyspozycji czynu opisanego w art. 107 § 1 k.k.s., albowiem nie miał on świadomości urządzania gier hazardowych, gdyż dysponował opinią techniczną z dnia 23 lipca 2013 r. nr (...) wydaną przez Instytut (...) w W. (k. 312-315), z której wynikało, iż oprogramowanie użyte w zabezpieczonych urządzeniach nie ma elementów losowości. Powyższe ustalenie stanowiło podstawę dowolnej, bo niepełnej oceny materiału dowodowego Sądu Rejonowego, który trzon swoich rozważań oparł na wnioskach wynikających jedynie z tej opinii, pomijając to, że opinia ta dotyczy oprogramowania typu (...), a nie konkretnego urządzenia z kompletnym oprogramowaniem. Już na pierwszy rzut oka na pierwszej stronie opinii są poważne nieścisłości i brak precyzji, ponieważ z jednej strony Instytut wydaje opinię techniczną nr (...) z dnia 23 lipca 2013 r. o zgodności badanego urządzenia z wymogami Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 9 marca 2012 r. w sprawie szczegółowych warunków rejestracji i eksploatacji automatów i urządzeń do gier, by w chwilę później zmienić obiekt badania na „Oprogramowanie typu (...)”. Zatem opinia techniczna rozstrzygała wyłącznie o zgodności oprogramowania typu (...) z wymogami rozporządzenia. Na jej podstawie nie można nawet wyciągnąć wniosków, że badanie oprogramowanie typu (...) i oprogramowanie (...) na każdym zabezpieczonym w sprawie urządzeniu jest tożsame. Poza tym z dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, iż prócz programu (...) każde z urządzeń było wyposażone w inne oprogramowanie, co wysoce prawdopodobne, stanowiące istotę urządzenia, bez którego nie mogłoby ono funkcjonować, w tym program którego jednym z elementów była gra (...) (spośród 16 dostępnych w przypadku dwóch automatów) i jedną z sześciu gier na automacie (...). Jak wynika z materiału dowodowego, do normalnego działania wymagane było przyłączenie zabezpieczonych urządzeń do sieci internetowej. Z całą pewnością (kwestia bezsporna) urządzenia te komunikowały się z serwerami zewnętrznymi i pobierały dodatkowe pytania do (...). W jaki sposób jeszcze było wykorzystywane łącze tego nie ustalono, bowiem w warunkach laboratoryjnych, po zabezpieczeniu automatów, nie udało się ich prawidłowo uruchomić. Opinia na którą powołuje się oskarżony nie wyjaśnia w żaden sposób kwestii istotnej dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania tj. tego czy każde z zabezpieczonych urządzeń (software + hardware) może zostać uznane za automat do gier w rozumieniu ustawy o grach hazardowych. Jak słusznie zwrócił uwagę Naczelnik (...)Urzędu Celno-Skarbowego Instytut (...) w W. nie posiadał uprawnienia do oceny kwalifikacji gier, takie uprawnienie zgodnie z art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (t.j. Dz.U.2018.165) posiadał bowiem wyłącznie minister właściwy do spraw finansów publicznych. Wątpliwości w ocenie Sądu Odwoławczego w świetle powyższego budzi nawet fakt, czy przedmiotowa opinia Instytutu (biorąc pod uwagę jej zakres) mogłaby stanowić jeden z elementów koniecznych do przeprowadzenia oceny kwalifikacji gier. Jak wynika z art. 2 ust. 7 ustawy o grach hazardowych do wniosku o wydanie decyzji ministra właściwego do spraw finansów publicznych rozstrzygającej czy gry lub zakłady posiadające cechy wymienione w ust. 1-5a ustawy o grach hazardowych są grami losowymi, zakładami wzajemnymi, grami w karty albo grami na automacie w rozumieniu ustawy należy załączyć opis planowanego albo realizowanego przedsięwzięcia, uwzględniający w szczególności zasady jego urządzania, przewidywane nagrody, sposób wyłaniania zwycięzców oraz badanie techniczne danego automatu, przeprowadzone przez jednostkę badającą upoważnioną do badań technicznych automatów i urządzeń do gier.

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy niesłusznie nadał opinii Instytutu (...) w W. walor rozstrzygający, nie uwzględniając jej fragmentarycznego i bardzo ogólnego charakteru. Powyższe doprowadziło również do tego, że Sąd I Instancji pominął wnioski wynikające z innych dowodów zgromadzonych w toku postępowania, w szczególności z protokołów kontroli w zakresie urządzania i prowadzenia gier hazardowych, w ramach której przeprowadzono eksperymenty na urządzeniach o nr (...), (...) oraz (...) (k. 1-20). Funkcjonariusze Urzędu Celno-Skarbowego w B. w toku kontroli zarejestrowali nagrania z eksperymentów gry na urządzeniach, wskazujące na przebieg gry na każdym z tych automatów i mechanizm ich działania (k. 411). Sąd Rejonowy nie uwzględnił również wniosków wynikających ze sprawozdań z badań powyższych automatów sporządzonych przez Laboratorium (...)w B. (sprawozdanie (...) z dnia 6 października 2016 r. – k. 214-218; sprawozdanie (...) z dnia 6 października 2016 r. - k. 219-223, sprawozdanie (...) z dnia 7 października 2016 r. – k. 224-228). W ocenie Sądu Odwoławczego szczegółowa i precyzyjna analiza nagrań z przeprowadzonych eksperymentów wraz z opiniami Laboratorium (...)w B. pozwoli w sposób pewny ocenić, czy można było przeprowadzić na każdej z nich co najmniej jedną grę o charakterze losowym w rozumieniu ustawy o grach hazardowych. Odpowiedź pozytywna na powyższe pytanie będzie skutkowałą możliwością przypisania oskarżonemu czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. Nie będzie miało znaczenia możliwość przeprowadzenia na automatach innych gier nie noszących cech gier hazardowych o charakterze losowym.

Powyższego stanu rzeczy w niczym nie zmieniają kolejne opinie techniczne znajdujące się w aktach sprawy sporządzone przez Instytut po czasookresie objętym zarzutem, kiedy przedmiotowe urządzenia były zabezpieczone przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego. Logicznym jest, że opinie siłą rzeczy nie mogły dotyczyć tych urządzeń.

Ocena zachowania oskarżonego dokonana przez Sąd Rejonowy w istocie sprowadza się do wniosku, że P. C. (1) nie dopuścił się czynu z art. 107 § 1 k.k.s., gdyż w obliczu posiadania opinii technicznej(...) z dnia 23 lipca 2013 r. sporządzonej przez Instytut (...) w W., wedle której oprogramowanie typu (...) nie miało charakteru losowego, oskarżonemu nie sposób przypisać umyślności działania.

Mając na względzie rozważania Sądu Rejonowego, które legły u podstaw powyższej oceny i stanowiły podstawę zarzutów sformułowanych w obu apelacjach Sąd Okręgowy uznał za celowe odniesienie się także do regulacji zawartej w art. 10 § 4 k.k.s. Zgodnie z tym przepisem nie popełnia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, kto dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionej nieświadomości jego karalności.

Odróżnić należy „nieświadomość” od „wątpliwości” często nawet uzasadnionych, co do karalności danego czynu. „Nieświadomość” oznacza całkowite przekonanie u danej osoby o zgodności z prawem podejmowanych działań, mimo że naruszają one dyspozycje przepisów karnoskarbowych. Przy „wątpliwościach” dana osoba w momencie podejmowania działań lub zaniechania wie, że dany przepis może być lub jest różnie interpretowany, ponieważ nie została w sposób stanowczy, pewny i obowiązujący na przyszłość dokonana wykładnia tego przepisu przez organy stosujące prawo. Ustawodawca w art. 10 § 4 k.k.s. stanowi, że samo powoływanie się na „nieświadomość” jest niewystarczające. Musi być to nieświadomość usprawiedliwiona. W doktrynie wskazano sposób przeprowadzania badania czy powód błędu był usprawiedliwiony, czy też nie. Należy odwoływać się do wzorca osobowego zachowania przeciętnego obywatela, który przykłada się do zachowania sprawcy, dokonując tym samym oceny, czy tak jak sprawca zachowałby się również ów model osobowy. W wypadku prawa karnego skarbowego często w grę wchodzić będzie model osobowy o podwyższonym standardzie wymagań, bowiem inna będzie miara przykładowo dla podatnika nieprowadzącego działalności gospodarczej, inna zaś dla prowadzącego, jeszcze zaś inna dla osoby zawodowo zajmującej się podatkami (np. doradcy podatkowego, biegłego rewidenta). Im wyższe oczekiwania od sprawcy, tym możliwość wystąpienia błędu usprawiedliwionego mniejsza (G. Łabuda, Komentarz do art. 10 Kodeksu Karnego skarbowego, teza 21, Lex). Słusznie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 1997 r., w sprawie II KKN 124/96 wskazuje, że "nie można skutecznie powoływać się na niezawinioną nieznajomość prawa, jeżeli z ustalonych faktów wynika, że sprawca nie tylko nie starał się w sposób należyty zapoznać z obowiązującym uregulowaniem, choć miał możliwość to uczynić u przedstawicieli właściwych organów, ale wręcz w sposób wyraźny z takiej możliwości zrezygnował" (OSNKW 1997, nr 5–6, poz. 46, Lex 28876).

Z akt sprawy wynika, że oskarżony prowadził działalność gospodarczą, figurował w profesjonalnym obrocie handlowym. W porównaniu z przeciętnym obywatelem był zobowiązany do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Uzasadnionym jest oczekiwanie od w/w kompletnej wiedzy odnośnie wprowadzanych do użytku urządzeń, jak również obowiązującego porządku prawnego związanego z prowadzoną działalnością. Artykuł 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, wymagający uzyskania koncesji na prowadzenie kasyna gier jest prosty, zrozumiały i nie wymaga żadnej dodatkowej interpretacji. Co do zasadniczych wymogów obowiązuje od 01 października 2010 r. Oskarżony podejmował szereg wymagających nakładu sił i środków finansowych działań, które w ocenie Sądu Odwoławczego nie służyły wyjaśnieniu legalności prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie urządzania gier na automatach, tylko budowały ewentualną linię obrony przed zarzutami w sprawach karnoskarbowych. Trudno bowiem inaczej niż powyższym wytłumaczyć nieskorzystanie z możliwości jaką dał ustawodawca podmiotom prowadzącym działalność, co do której były wątpliwości odnośnie charakteru gier urządzanych na automatach. Zgodnie z art. 2 pkt 6 ustawy o grach hazardowych Minister właściwy do spraw finansów publicznych rozstrzyga, w drodze decyzji, czy gra lub zakład posiadające cechy wymienione w ust. 1-5 są grą losową, zakładem wzajemnym albo grą na automacie w rozumieniu ustawy. Przepis ten obowiązywał od 01 października 2010 r. i w okresie objętym zarzutem oskarżony w sposób pewny i wiążący mógł uzyskać informacje na temat prowadzonej działalności. Z możliwości powyższej nie skorzystał. Oczywistym pozostaje, że powyższy przepis nie obligował podmiotów prowadzących działalność podobną do działalności oskarżonego do uzyskania takiej opinii, nadmieniając że wskazany było to tylko, gdy podmiot prowadzący działalność gospodarczą powziął wątpliwości, co do charakteru urządzanej gry. Ale jak wyżej wskazano w/w podejmował różne działania wskazujące na istnienie poważnych wątpliwości, co do stosowania tych przepisów. Podmiot dysponujący decyzją wydaną w oparciu o art. 2 pkt 6 ustawy o grach hazardowych, w ocenie Sądu Okręgowego w niniejszym składzie, mógłby skutecznie powoływać się na błąd co do prawa, gdyby okazało się, że prowadząc działalność zgodnie z tą decyzją – naruszał prawo. Jest to sytuacja analogiczna do interpretacji indywidualnych i ogólnych wydawanych w trybie przepisów rozdziału 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. 2017.201, ze zm.) oraz interpretacjach wydawanych na podstawie art. 10 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. 2016.1829, ze zm.). Na mocy każdej z tych ustaw zagwarantowano podmiotowi stosującemu się do obu rodzajów interpretacji bezkarność z punktu widzenia odpowiedzialności karnoskarbowej w zakresie stanowiącym przedmiot interpretacji (art. 14k ordynacji podatkowej i art. 10a ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). W ocenie Sądu Odwoławczego oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę, że szanse na pozytywną decyzję właściwego Ministra, co do prowadzonej przez niego działalności są znikome. Obiektywnie rzecz ujmując wątpliwości oskarżonego musiały być potęgowane w wyniku podejmowanych działań przez organy celnoskarbowe, które sukcesywnie na przestrzeni lat dokonywały zatrzymań rzeczy w postaci automatów do gier. Wyeksponowanie elementów korzystnych dla w/w, nie jest w stanie przełamać powszechnie dostępnej wiedzy dotyczącej decyzji i orzeczeń niekorzystnych dla podmiotów prowadzących działalność analogiczną do objętej niniejszym postępowaniem. Prywatne opinie, którymi dysponował oskarżony zostały sporządzone na zlecenie konkretnego podmiotu zlecającego i służyły określonym celom. Pod sądny miał świadomość, że w polu zainteresowania zarówno ustawodawcy, jak i organów ścigania leżą wszelkie automaty do gier wstawiane do lokali gastronomicznych w Polsce, a podmioty te dążą do ograniczenia wszelkiego rodzaju działalności hazardowej, prowadzonej bez jakiegokolwiek kontroli ze strony państwa. W ocenie Sądu Odwoławczego rzeczywistym celem uzyskania opinii było stworzenie przekonania, że uczyniło się wszystko, aby wyjaśnić obowiązujący stan prawny, a skoro autorytet znajdujący się na liście podmiotów uprawnionych do wystawiania opinii, u którego zamówione zostały opinie wypowiedział się na korzyść wycinka działalności prowadzonej przez oskarżonego, to nie było przeszkód nie tylko do kontynuowania, ale i rozwijania działalności związanej z automatami. Jest to kolejny element gry podjętej przez oskarżonego obliczonej z jednej strony na maksymalny efekt gospodarczy w razie korzystnej interpretacji przepisów, wykrystalizowanej ostatecznie po wydaniu orzeczenia w sprawie C-303/15 przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Luksemburgu, z drugiej strony obliczony na uniknięcie odpowiedzialności karnoskarbowej w razie gdyby okazało się, że ostateczne rozstrzygnięcie Trybunału jest niekorzystne dla w/w.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszej sprawie niewątpliwie rację mają skarżący, wskazując na obrazę przepisów postępowania oraz podnosząc, że zaskarżone orzeczenie obarczone jest wadą będącą wynikiem niepełnych

ustaleń faktycznych, których nie sposób zaakceptować. Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i wyprowadzając z treści dowodów wnioski w przedmiocie odpowiedzialności oskarżonego za zarzucony mu czyn Sąd Rejonowy pominął niektóre okoliczności wynikające z przeprowadzonych dowodów, który to błąd mógł mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.). W związku z tym Sąd uwzględnił zarzuty obrazy przepisów postępowania (drugi z zarzutów sprecyzowanych w apelacji Urzędu Celno-Skarbowego oraz pierwszy zarzut apelacji prokuratora), a także poczynienia przez Sąd I Instancji błędnych ustaleń faktycznych (trzeci zarzut apelacji Urzędu Celno-Skarbowego oraz drugi zarzut apelacji prokuratora).

Powyższe zarzuty uzasadniały wydanie rozstrzygnięcia kasatoryjnego i jako zasadne skutkowały uchynieniem wyroku.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy należy mieć na uwadze wszystkie podniesione wyżej uwagi i wytyczne, których wykonanie powinno doprowadzić do ustalenia prawidłowego i niebudzącego wątpliwości stanu faktycznego. Tak ustalony stan faktyczny musi następnie zostać poddany wnikliwej ocenie w świetle zasad określonych w art. 7 k.p.k., a to z kolei winno doprowadzić do wydania w niniejszej sprawie sprawiedliwego wyroku.

Co do dowodów, które nie miały wpływu na uchynieniu wyroku, Sąd Rejonowy powinien skorzystać z możliwości, jaką daje art. 442 § 2 k.p.k.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów sformułowanych w obu apelacjach zauważyć należy, że z uwagi na charakter podjętego rozstrzygnięcia rozpoznanie zarzutu naruszenia art. 30 § 5 k.k.s. polegającego na jego niezastosowaniu poprzez brak orzeczenia przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zabezpieczonych w sprawie w postaci automatów do gry o nazwie (...) o nr (...), (...), (...), kluczy do nich jak również środków pieniężnych w nich ujawnionych (pierwszego zarzutu apelacji Urzędu Celno-Skarbowego) byłoby przedwczesne.

Z tych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 i 2 k.p.k. orzekł jak w sentencji.